

Labancz Gyula

KAPUCÉDULA

P.J. -nak

Mással beszél, teszi le
szemed sugárzó kagylóját
az ég. miközben csupa fül vagy
egy névnapot köszöntő
erdei mesében... Locsog gyertya
a sötétben, láncos gumi,
hébe-hóba héberírás.
Hogy mi kerülget, nem kétséges:
tábornok, szív fölött
földrengés-biztos toronyház
kitüntetés. Ki tudja
hány fogásos a tenger?
Gyomor, egymást kergető
kutyák, lépcsőfordulóban
visszaadott estebéd.
Mit mondjak, szemfényvesztés,
mit a halál más irányú
elfoglaltsága miatt
nem fogadhatott el. Siklófullánk,
fűvészkerti csúzlí,
pókháló és szél hajba kap,
„az ablak benne volt,
a kő nem”! Ülök a vízhez,
semmi, magamat idézem
vissza: lenni, belepusztulok!
Senki sem Isten önmagában.
Egy zsinagógáról álmodó fűszál
csigakolosszusra ébredve
úgy döntött, lépteimnek is
aláveti magát, csakhogy
hitemnél megmaradjak. Akár
hallgathatnék is már.
Vers a költő halálból létbe
látogatható kapucédulája.
Álmomban zebrás-mosoly,
karambolozó hitler-bajusz.
homokba ájult csavarfej,
és csak igen lassan a mágneses nap.
Visszaadja a hitemet a Duna,
nem csaphatom be, hisz azzal, hogy
lehull, pikkellyé változik
még nem lesz hal a levél,
nem válik fává a víz.